

Cartes als pares: Sobre l'aprenentatge amb el coneixement reflexionat

Estimada família

*No hem de fer la pedagogia de les possibilitats infinites,
sinó la dels impossibles definits.*

Quan la ment reflexiona sobre el propi coneixement estem assolint, en aquell moment, domini emocional, capacitat de reflexió i especialment comprensió d'allò que volem aprendre. Els nostres nois i noies ho assoleixen per mitjà de treballar les tècniques, processos, estudi, concretització, etc que fan durant la seva escolarització. Ara bé això és molt més fàcil d'aconseguir-ho amb ments equilibrades i asserenades. Amb això dit es comprèn el per què l'Escola necessita més temps, 6 ½ h i set i mitja als vuit anys per formar i instruir al nivell que ho fa tot afegint-hi la possibilitat d'impulsar les capacitats de cada alumne¹.

Un cop dit això ací damunt exposat, els haig de dir que el motiu d'aquesta carta és un article, "*Catalunya ¿sociedad del conocimiento?*" aparegut al diari "La Vanguardia" del diumenge 12/12/2010. El per què d'aquesta carta? Perquè en l'escrit realment m'impresionà el fet de considerar que la solució del coneixement es trobés en el món adult i a les Universitats. Escric algun dels exemples exposats:

..."tres actores **claves**² (empresas, **universidades** i administraciones **públicas**)...

En este contexto las universidades...

...e innovación, las universidades y la investigación

Canadá...el país del G-7 que más invierte en educación y ocho de sus universidades...etc.etc.

Estic d'acord que la Universitat és el lloc on persones joves, homes i dones se'ls ha de preparar per entrar en el món professional més acadèmic, però considero que per mirar d'obtenir una excel·lència en el coneixement, la Universitat **només ha d'impulsar** les dinàmiques humanes que arribin a les seves aules. No ha de crear una nova situació de comprensió i de coneixement, simplement potenciar-la perquè els estudiants han d'arribar-hi preparats per adequar-s'hi d'una manera ben natural.

¹ L'entramat on es realitza es pot veure en l'Anuari del 2009 pàg 43/44.

² El reforçar paraules en negreta es decisió meva.

Cal recalcar que el mateix dic per la Formació professional de 1r i 2n grau.

Fixem-nos doncs que allò que importa és que l'alumnat tant si va a la Universitat com a mòduls, és que s'adeqüi per assolir més coneixement d'una manera natural. Què vol dir això? Que l'ensenyament que han tingut de **petits** hagi potenciat informació, treball i hàbits per incrementar el seu raonament en aquell moment i per quan siguin més grans. No podem oblidar que en aquest temps humà d'infantesa i pubertat, no solament és el coneixement que cal millorar constantment, sinó principalment els aspectes emocionals que el potencien, i la reflexió sobre si mateix. Queda doncs, per descomptat que la Universitat no influencia en aquests camps tan importants, com tampoc en la concentració, treball, responsabilitat i esforç entre d'altres. Cal incidir també i molt, en el saber parlar i memoritzar; per això la importància que té el teatre, fonamental abans de la Universitat i també, per què no? En l'ensenyament superior. Saber exposar allò que forma coneixement és una necessitat intrínseca i indispensable als mestres. La paraula mestre considero que s'hauria de recuperar en tot el camp de la docència. El doctorat fora el mestratge.

En la carrera de mestre s'haurien d'aprendre i treballar, a més d'aspectes de recolzament i pràctics, totes les tècniques, matèries i processos inherents a l'ensenyament no universitari; a més de la formació universitària i adulta pel que respecte a humanitats, tècnica i ciències.

Parlem de la Universitat, sí, però la realitat dels universitaris és la seva formació des del naixement, per nodrir, des del ventre de la mare.

Ben cordialment,

Josep Oliveras i Cama

Març 2011